

BELSŐ. LAKÁS.

Egy üres lakásban egy nő áll az ablakban, kifele néz. A karjai össze vannak kulcsolva. Csend van. Mögötte oldalt egy kanapé van, a másik oldalán egy szék. A kanapén egy férfi ül. A nő becsukja a szemét.

CSABA - a nőre nézve

- Nos, egy újabb kezdet?

A nő továbbra is hallgat, majd kinyitja a szemét.

ÁGNES - mosolyogva mesél

- Képzeld nagymama lettem. Hihetetlen. Soha nem tudtam magam elképzelni így. - csend van - nagyon édes, tiszta anyja, pont olyan mint ő.

CSABA - Ágnest nézi

- Ezek szerint rám nem hasonlít?! - elmosolyodik

ÁGNES - bólogat, de nem néz Csabára, még mindig kifele néz az ablakon

- Látnod kellene - csend - már bölcsibe jár.

CSABA

- És Bence?

ÁGNES

- Jól van, külföldön él, most épp itthon van. Nemsokára mindketten átjönnek segíteni.

CSABA - Ágnest nézi

- Megnősült?

ÁGNES - kicsit hezitál, rápillant Csabára, de vissza is fordul

- Igen - csend - el is vált.

CSABA - kissé idegesen

- Őt is elhagyták, akárcsak az apját? - cinikusan mosolyog

ÁGNES - körülöleli a saját testét

- Mit akarsz tőlem?

CSABA - ingerülten

- Válaszokat. - kissé halkabban, de indulatosan - Feloldozást.

ÁGNES - leengedi a kezeit

- Te akarsz válaszokat?

CSABA - ingerülten

- Igen. Hiszen ... elhagytál.

ÁGNES - megfordul, Csabára néz

- Te már jóval előtte megtetted ezt velem!

CSABA - szomorúan, lemondóan. Ágnest nézi.

- Elvitted a gyerekeket.

ÁGNES - határozottan, de a tekintetét újra elfordítja

- Az anyjuk mellett volt a helyük.

CSABA - ingerülten, továbbra is Ágnest nézi

- De apjuk is van.

ÁGNES - félig elcsukló hangon

- Igen, aki bántotta az anyjukat.

Csend.

CSABA - szinte suttogva

- Kerestelek.

ÁGNES - halkán, de most már Csabára néz

- Vártalak.

CSABA - ingerülten, kérdően nézi Ágnest

- Akkor meg? Hol voltál?

ÁGNES

- Menekültem.

CSABA - szemrehányóan

- Cserben hagytál.

ÁGNES - elveszi a széket és Csabával szembe helyezi, majd leül

- Magamat választottam.

CSABA - cinikusan

- És jobb így?

ÁGNES - zavartan

- Nem tudom.

CSABA - kétségbeesetten

- Bocsáss meg. - Ágnes kezéhez nyúl.

Ágnes elhúzza a kezét. Csaba nem tud uralkodni az indulatain, ökölbe szorítja a kezét és a kanapéra teszi.

- Nem haragszom rád. Tudtam, hogy valójában nem engem bántasz, hanem magadat. Fáj benned valami, ami ezt teszi veled. Az elején azt hittem, hogy ez csak egyszeri alkalom, de a másodiknál tudtam, hogy hamarosan jön a következő. Utána már nem éreztem semmit.

Csaba Ágnes arca fele nyúl, szeretné megérinteni, tele van fájdalommal. Ágnes hirtelen összerezzen, nem húzza el magát, de becsukja a szemét.

CSABA

- Nem ezt akartam.

ÁGNES

- Tudom.

CSABA

- Nem így akartam. - Csaba keze megáll a levegőben, majd visszahúzza

ÁGNES - becsukott szemmel

- Tudom. - kinyitja a szemét. Csend - Mindketten szenvedtünk. Te magadért, én érted.

CSABA - szomorúan, de mégis felháborodva, mintha Ágnest hibáztatná, most már ő fordul el

- Lehetett volna másképp is.

ÁGNES - dühösen, lemondóan

- Nem érted? Nem akartalak elhagyni, de belehalni se akartam.

CSABA - dühösen, kétségbeesetten

- Elhagytál, de akkor miért nem tudtál elengedni?

ÁGNES - kétségbeesetten

- Nem tudom, hogy éljek. - csend - Bárhova megyek, mindenhova magammal cipellek. Néha alig emlékszem már rád. Milyen volt a mosolyod. Keresem, hogyan szólt hozzám a hangod.

CSABA - együttérezve

- Tán nem az én hangomat kellene keresned. Engedj el.

ÁGNES - letörli a könnyeit és határozottan a szemébe néz

- Menj el. Menj el és ne gyere vissza többé.

Mélyen egymás szemébe néznek. Mintha megállna az idő. Halljuk, hogy szól a csengő, de ők meg sem mozdulnak. Nyílik az ajtó és belépnek a gyerekeik a szobába. Csaba azonnal rájuk néz, köszönni akar nekik. Ágnes továbbra sem reagál.

BENCE - csodálkozva

- Hahó! Megjöttünk! Nem hallottad a csengőt?

BORA

- Anya! Mi van veled? Az ajtó be sem volt zárva.

A gyerekek az anyjukat nézik, amint szembe ül egy üres kanapéval.

BORA - odalép Ágneshez, megfogja a vállát.

- Kérlek gyere, a költöztetők lent várnak.

Ágnes Borára néz, majd feláll. Mosolyog. Átöleli.

ÁGNES - Bencének, miközben öleli borát

- Na, gyere már ide te is!

BENCE - odalép hozzájuk

- Siessünk már! Essünk túl rajta! Éhen halok!

BORA

- Jó-jó, menjünk!

Kimennek a szobából.